

העורך: אורי אבנר עורך משנה: שלום כהן

עירן הסגנון: י"ב איתן צלמי המערכת: רוני בר, דוד רובינר, חברי המערכת: מיראל אלמו, יחיאל בשן, ניצה נבי, נירית לביא, דפאל סלע, איתמר עלי, יעקב צילי. סופרי חוץ: הווארד גורדון, מונטי נייקובס, נביראל נרו, שלום מנצור.

מ"ל: העולם הזה בע"מ, דפוס ישראל בע"מ, טל' 07204, הפצה: פלס בע"מ

איילת רבי

במו עיני

פשיה רתית

שני פקחים עזרו אוטובוס נוסע בכי ביש נתניה ומצאו, בשעת החיפוש, שתי תרנגולות שחוטות על האצטבה. איש לא הודה בבעלות ושתיהם הותרו.

כשאך החל האוי טובוס נוסע נכדו הפקחים, רצו אחריה וביקשו לעצרה. הפקחים המתנשמים קפצו לאוטובוס כשי הם פונים בשאלה אל קהל הנוסעים (שבניהם נמצא לדעתם, בעל התרנגולות): "האם התרנגולות כשרות?" (הקורא אילן יוגר זוכה בפרס של 1 ל"י כשרה).

אתם, המהרעים על כל דבר שאינו צודק וישר, כיצד זה אף פעם אחת לא עוררתם את השאלה איד זה נותנים לקבוצת אנשים בלתי מוכשרים לנהל דבר כל כך חשוב כמו תחנת טלוויזיה, אין לכם מושג כמה שזה מייאש לפתוח את הדרך בתקנה לשמוע משהו נעים, קל ומשועשע, והנה איזה בם כממכר, וזהו כוראים מומרת הארץ, שוב את לילה לילה, או נמק עמק, או בעל לפסנתר הר הצופים לפעמים מציפות אותי דמעות מרוב כעס, כי יש לי ילד קטן וכל התענוג שלי הוא הדרו, טובה הררי, ת"א

העולם הזה השמיע לא פעם את קולו נגד קול ישראל, אולם הוא התיאש לחלוטין מלהיג שניו לטובה. קול ישראל איש לקול נבאדינה.

הנכים הנצאית נוסקה שנים הנכים להוטים אחר העוי פם הות, מעשה שהיה כד: קיבלתי את הערוך, התר ישיבתי במרפסתי וקראתי בו, לפתע שמעתי דפיקות ברלת, הלכתי לפתחה ואחרי כמה רעים חורתי ויהי נה הערוך איננו.

שמואל קמנצקי, ירושלים

בדואי אחד מתלמידיו של עורך מדור פש"עיים.

"צ'יכים לחתן איתנו" בעולם הזה (728) ציינתם כי החוק אושר בע"ל, נשים המנה מגיל 17. תקנו נא פרט זה, ואל תהיאו את הרבים.

אליעזר בוכני, חיפה למניעת חמאים: טעיף 152 של החוק הפ"ל לילי אומר (1) אדם... (2) הבעל ליה פחות נגבת ט"ו יאסס בפשע ויהיה צפוי לארבע שנה שנות מאסר.

"מזחמת המחותרת" כהנד פלג"ח בלתי מפלגתי, שאינו שולל לנמרי א"י מפלגת הפרטים, ברצוני להציע שהעולם הזה ימנה שני חדרו מחותרת בלתי נפלגתיים, אחד חדר הגנה והשני פורש, שיביעו את דעתם על כך מן היתר החרם לוציאית הכריזים.

אורי יבניאלי, רמתגן בקוראי את הפסקה עקרת מלכי את איתמאי יבנ"ד, שפתי פני כחמיש והחלשתי לרשום את התרוממותי החוקק מרשימה זו. הרשימה בנתה כששרון נשר בין שתי הרעות הקיצוניות, זהו אחד המאמצים האובייקטיביים ביותר והמצוינים ב"העב"ע על הפניא, שקראתי מימי.

יעקב כהן, תל-אביב

ובעיקר הקדנים ומרמז כושים אפשרויות להבליט את כשרונם. בכל ה"מיוזים קומורים" שראיתי עזר נה השתתף, כושים במקלה, ככלם ואף בתפקודי משנה, על פי כשרם האמנותי. אחד התיאטרות את השכור את אולמו ללהקה כושיה שהצילה מחו שנודע לו הצלחה רבה. אמל ורם, השחקנית הכר שית הוותיקה, הפיעה משרד כל השנה ככוכב של המחזה חבר בתחנה.

הארון גומיניץ, ת"א העולם הזה ציטט את דברי טאלי, השמיט את המרכאות שהיו צריכות לציין את הציטט.

הצעה מעשיית כשמעתי את הדבר רוב יוסף על הירוש הפיקוח עלה כי רעיון: במקום להחדש את שלטון הפקוח ולגרום עליו כד להוצאות, מבלי שתצמח מהן ישועה (או ענבניה), עליו לשחרר את 700 הפקחים, לישכם יחד עם שאר מנייני הנוגנו הפקוח על הפרק, אם הכר יבועע קי לקות לתוספת של ביצה לאורך עור כשנה הבאה, פרי עבודתם של הפקחים המשוחררים.

רותי, רותי האם הנער חבר בפרים (העולם הזה 725) והעורך לבגות לרותי סוכה (העולם הזה 729) הוא כנה? ואם כן, מי אכיו?

חיים יהודה, תל-אביב ארור החושב עוון, אין זה אלא אחיה ה"קטן של רותי.

סיכויי שני מדינתנו שכינת בלב ים של עמים עוינים ואויי כיום, מן היום הראשון ועד היום הם מפילים בנו חללים אחיהם של אותם אנשים: יבצאים כיום בתוך נבילותינו ובתוך לב המדינה — הכנסת, כמה וכמות של אלה לקבל את אורחות המדינה? יתאר לעצמו המורא את ארצנו נופלת, למשל, בידי מצר"ים, כלום מי נאנתנו היה מקבל אורחות מצרית בתוך פרס על שני ברח? או כלום היה גי מאי נתנו נבחר לפרלמנט המצרי?

עמוס פרשנפוס, רמתגן בפרלמנט המצרי וגם בממשלת מצרים החי דעה לא חסרו היתורים.

אדמונית הע"ם הזה (728) פויכס במהרר נכתבים תמונת נערה יוניית אשר הקורא נח אמסטר מבקש להי כיר מגליה את היום, מאחר שאני מכיר אותה וזמן רב באפשרותי לענות לו, למרות שזה לא יעזור הרבה: זוהי הנח נולדנו, בת 18 לערך, יר אליה, היא נערה נמרדה, עזוה, כושכילה (רצוה להיו מרה), אלא שכלל המעלות המודרי

היא יש גם צר שלי מאר: יש לה חבר שהיא מתלכח אתו זה למעלה משנתיים. מגניין שהתי מנה נמצאה ליד ביתו.

אלמוני, תל-אביב

יוסף פרק, תל-אביב

קקי ישראל עב עתה לא חסרתתי את עצמי אה פעם אחת מבחבת כל שהוא, אך יש עניו טמנציק לי מאד ואינו יכולה להתאפק.

העניין הוא כמכנית השירורים של קול ישראל.

שפטטנו לפני ולפני שנים, את מעיל החאקי, ערכנו חשבון ואמרנו: עשינו מספיק, יעשו נא עתה אחרים. וזה אשר מצפוננו אינו נקי, אל יידה את האבן הראשונה.

הכלב נושך את המקל המכה אותו, אינו רואה את האדם המחזיק במקל. לוחמי הסקרפים דומים לאנשים השופכים כוס מים על גורן העולה באש. הסקרפים הוא חלק זעיר — ולא החלק המרופש ביותר — במירון השחיתות של מדינה זו, שכולה מדינת-סקרפים.

מדינה קטנה זו קיבלה משך שלוש שנים אלף מיליון דולרים — שליש מן הסכום שניתן לבריטניה — וביזוזה אותה. לא גלד כמעט היצור, לא רבו המכובות. מיליוני דונמים של אדמה טובה במדינה זו אינם מעובדים. גבאותה שעה חיים אנו על חשבון דולרים אלה, מקיימים את אחת מרמות המחיה הר גבוהות בעולם — וצועדים לקראת תהום שאין לה תחתית. המדינה כולה חיה על שגור — ומועלת באמון נוחני הנדבות.

עריה דוהרים בקאדילקים, טייחה גריה משתכרים עד לעשר לירות ליום, ארבעה מחמשת בתיה קונים בשוק השחור, סוחריה אינם מעונינים בעסקים שאינם מכניסים רווח של 100% תוך חודשים מעטים. וגם בארז נפלה השלכת: ההתישבות העובדת, איצרון וזמסר של אתמול.

לוא היו באים הטובים מבין אותם 37 הצעירים ואומרים: הבה נפרוש מן הרקבון הזה במעשינו, ובה נוהר על רמת המחיה, על דירותינו הנאות, על מכוניותינו, על משכורותינו בנות 100 ו-150 הילרות — הבה נעבד למעבודות, הבה נושטקע בנגב הרונני — הייתי מסיר בפניהם את הכובע, ואולי הייתי אומר: הניג, קחו נא גם אתם. אולם כשאני רואה שמות יקרים כירוחם כהן, חיים גורי וחיים חפר, חיילים קרביים ואתמול, מבטאי רוח ההגשמה האישית מאת מול, כשהם חתומים על מודעה בתשלום של אינה אומרת ולא כלום ואינה מחייבת כללום, שאינה הכרות מלחמה ולא קריאה למהפכה ולשנוי כל הערכים, שאינה לא אש ולא גרור ו"א ניצוק, אלא ירידה נוספת לתהום האיני פלציה של המלים, הריני אומר: חבל.

העולם הזה

מכתבים

ב"בית העברים המתעורר" האם השבועון המבויר לאינפורמציה הפך לש"ב ג' מצויר להיכוניה? ייתכן ותזכורת מצרים אי תפלות המחותרת אינו ידועות לרבים מתושבי הארץ הנוכחיים קוראי העולם הזה — אך אין זה מפקיר השבועון המצויר לאינפורמציה להרביץ לקראתו האוכלוסים היסטוריים. מטרת השבועון היא בעיקר פשרנות על עניני דיוכא, וזה על מדיניות של אטילה מלך ההונים ויחסו ליזמה הופרזית או הגהרת אברהם בן תרח בפני העורף נאים אחר כשלאן המשא ומתן שלו עם יהוה אלקי שמים בקשר לנורל סודם.

נימיץ קפון, תל-אביב

אני כבר 20 שנה בארץ וקורא את כל העיתונים ועדי לא קראתי מאמר מגניין כמו זה על מצרים. יוסף קורבמן, תל-אביב

מזיקי בתור חבר שהכיר את מוקי ברבני לומר שאם לא נמצא מקום מתאים ללימודיו בארץ המקום נמצא ביים אנשים, הרי אלה תוצאותיו של ה"נור סטום שנטקרו בהסתרות הצופים הכללית, וכדאי להעולם הזה לבקר באותו משק אשר מוקי יכ"ף היה להיות בין כונו ולספר למוקי מה התו עלת בהתישבות נכונ לא ביים אנשים.

זאב אמיתי, תל-אביב

קראנו את מכתבו של מוקי לנורמן (העולם הזה 725) ואנו מצטרפים לדעתו. הננו שני סטרי

ה ש ע ר

יוסף ידן (התיאטרון הקאמדי) הוא ישראלי טוב. חזר משוויץ ואוסטריה ויותר סובייטי משהיה טרם לבש אחי הרמטכ"ל את מדי החייל הסובייטי לצורך הופעתו בסרט ארבעה בגיפ. בדרך חזרה פגש בסובייטים רבים שהחרימו את הסרט, קראו לו ריאקציוני, אנטי-סובייטי מובהק. שלי (ראה במדינה) חיונטר, היא אמריקאית טובה, ישיבה באולם קול"נוע לוס-אנג'לס, כחברת אנשי בירת הסרטים, ראתה את הצגת הבכורה של הסרט ארבעה בגיפ. בדרכה לארץ פגשה באמריקאים רבים שראו את הסרט. בתל-אביב ועפו פניה כשעמדה פנים אל פנים עם יוסף ידן. הסיבה: היא ויתר האמריקאים נפגעו מהקו הפרו-סובייטי של הסרט. התסבר: החייל הסובייטי (יוסף ידן) הוא הסימפטי ביותר בין הארבעה.

גרץ שבאוסטריה, היא אחת הערים שעודן רוחשות נבנות התקופה הנאצית. יוסף ידן שהגיע אליה לצורך הסרטה, הודחק למזון מפואר, יש בו מיים בחור שגבל עם ה"היטרואיזם, חדרו של הפירוד לשעבר, חיכה בשיעמום לפיזורם של עניי האינטריגות הבינלאומיות כדי לבלוש את מדי החייל הסובייטי, ללא חשש מפני תקיפת סכין בגבו. שעה שירד את מדרגות המלון, מצותצח ומבריק במדי הסובייטי ליהוה בדרכו בלונדון של "רוסה שוויץ" (חזיר רוסי). בחוץ חיכה לו הגיפ (גבור הסרט). כעבור שניות מעטות היה כבר הגיפ מקפץ על אבני אחת הסימטאות, כשהמסרטה דולקת אחריה. לרגע נעצרה ההסטה; עניו שוויץ, נשמעה קריאת בוז מחלון אחת הדירות. ידן הפנה ראשו, מתח צוארו, אינה נשאואת אל הלון הקומה השניה, — מקלחת של רוק שטפה את האפיפור שכיסה את פניו.